

Оповідання

Оксана Сенатович, оповідання для дітей, Дмитрик визбирує літери. Мати міряла Дмитрикові ногу. Приклала шнурочок вздовж босої ноги, де закінчувався найбільший палець, зав'язала вузлик. Івасик, братик Дмитриків, теж визувся, чекав, що і йому зніматимуть мірку. Але ні. Шнурочка не вистачило, та й в школу цього року він ще не піде. Нових черевиків не куплять йому.

Мама поїхала до міста, а хлопці подалися на луг. Іваси-кові здавалося, що він вершник, бо зробив собі коня з тички. Дмитрик попереду біг, бо справжнього коня не мав, а на іграшкових вже не їздив.

На лузі зішлися три верби погомоніти поміж собою. Побачили хлопців і почали кликати їх. Хлопці й чекали цього. Підбігли, чемно вклонилися. Івасик пустив коня пастися в траву, дивиться найстаршій вербі в очі. А верба питається в нього:

— Івасику, ти хочеш ходити до школи?

— Дуже хочу, але кажуть, що я замалий. Ось Дмитрик восени піде до школи, і йому сьогодні мама нові черевики привезе.

Верби похилили голови в Дмитриків бік, а він хвалиться, що читати вже вміє.

— Читати вмієш? А прочитай-но нам, що ось на небі написано.

Написано на небі? Хіба небо книжка, що читати його можна? Дмитрик задер голову, нічого не бачить, що можна було б прочитати.

— Там тільки сонце і три хмарки,— каже він.

— О, лічити вмієш! Але ми просили тебе читати.

— Сонце подібне до літери "О", а он та хмарка — "Л", тільки трохи розлізлася, ніби хто на неї водою бризнув.

Верби не читали книжок, не знали ні "О", ні "Л". Але небо говорило з вербами так, як книжка говорить з тими, хто читає її. Сонце світило вже по-осінньому, говорило, що за літо втомилося і тому тепер лягатиме раніше спати. Хмар в небі — небагато. Не туляться одна до одної, бо небо за літо нагрілося, і їм поки що не холодно.

Верби розповіли хлопцям про сонце, про хмари і про осінній ліс, який мріє вдалині. Кожну осінь здається вербам, що ліс хоче кудись вирушати, бо з зеленого робиться синім, а з синього жовтим. Заспокоюється тільки тоді, коли зима покладе на нього свою білу долоню.

— Хіба книжки вам про це не розповідали? — запитали верби.

— Книжок ми ще не вміємо читати,— заступився Івасик за братика.— Дмитрик в букварі тільки почав складати літери.

— Скласти літери? Як це складати? Так, як сіно складають в стоги?

Дмитрик осмілів. Розказав, як одну літеру до другої прикладає. З трьох літер уже може вийти слово.

— Ось слово ЛІС, перша літера "Л" — як та хмарка. Друга,— Дмитрик кинув очима довкола і зупинився на тичці,— друга "І", як цей кінь. А третя, як ваш зігнутий стовбур, вербо,— це "С". А разом буде ЛІС.

Дивувалися усі. Дмитрик дуже зрадів, що так гарно пояснив вербам. Івасик збентежено оглядав свого коня.

— Маленьке "і" має крапку зверху,— додав Дмитрик,— еле ж твій кінь теж не дуже подібний до справжнього.

Як дивувалися верби, то, навіть побачивши це, переповісти неможливо. Так написано в книжці? Ану покажи нам ту книжку!!! — хотіли попросити верби, але з дива оніміли.

— Івасику, дай я трохи поїжджу на твоєму коні,— попросив Дмитрик, — і підемо додому, напевне, вже черевики є.

— Вже є,— підтакнув Івасик, нарешті зрозумівши, що він, поки стане школярем, може і Дмитрикові черевики дохо-джувати. А братові до школи потрібні обов'язково нові. Щоб навчитися читати, треба добре набігатись. "О" є на небі, "С" на лузі, а "Н", як показував недавно Дмитрик, сидить на перелазі. Поки Дмитрик визбирає їх, поки в буквар поскладає!

Дмитрик піде в школу, а Івасик буде мамі допомагати льон тіпати. Візьме горсточку льону і попросить висукати шнурочок. На друге літо поміряє йому мама ніжку і поїде по нові черевики.

і вслід за Дмитриком побіжить Івасик визбирувати літери.